

TLAČOVÁ SPRÁVA

Výstava známeho moravského sochára, dizajnéra a pedagóga.

Autor, titul výstavy:	Vladimír Kovařík: MIN-I-MAL (Od tvaru k významu)
Miesto konania:	Záhorská galéria Jána Mudrocha v Senici, Sadová 619/3
Kurátor:	Miroslav Zelinský (UTB v Zlíne)
Otvorenie výstavy:	29.11. (piatok) 2024 o 17.00
Hudobní hostia vernisáže:	Sisa Michalidesová – flauta, Pavol Bereza – gitara
Trvanie výstavy:	29.11. (piatok) 2024 – 26.01.(nedeľa) 2025

O výstave:

Tvorbu Vladimíra Kovaříka provází celoživotní posedlost tvarem kruhu. Tato „vůle ke kruhu“ je tak silná, že se vpisuje do objektů i dvojrozměrných děl, které prvoplánově tento archetypální obrazec nenesou (kyvadla, sluneční hodiny ad.) Symbolických významů tento tvar nabral dějinami nekonečné množství. Kovařík je nijak explicitně nezobrazuje, kruh je pro něj vždy také výtvarnou výzvou. A skrze jeho realizace se divák sám může účastnit na dějinném rituálu „obcování s kruhem“. Nesmí to být ovšem divák podroušený snadností a návyky, musí chtít sám v sobě hledat ozvy kruhových rezonancí.

Výstava představí objekty a grafické listy v minimalistické a dialogové realizaci. Divácký zážitek umocní zvukové instalace v ambientní hlasitosti s využitím minimalistických hudebních kompozic.

Smyslem expozice je připravit divákovi možnost návratu k archetypálnímu stavu rituální recepce kruhu jako prazákladu výkladu světa a jeho následného lidského obývání.

Doc. M.A. Vladimír Kovařík (1965), vedoucí ateliéru Produktový design na Fakultě multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Jeho tvorba osciluje mezi designem a volným uměním, od produktového a grafického designu po malbu a tvorbu výtvarných objektů.

Kurátorský text k výstave:

Historie našich společných výstav, společných v tom smyslu, že Vladimír vystavuje a já si o tom nahlas něco myslím, se píše skoro už deset let. V r. 2015 jsem pomáhal instalovat a ve finále si něco myslel o výjimečné expozici na hradě Klenová, ve státní galerii Klatovy. Exteriéry hradních ruin, průhledy do krajiny, zákoutí starých klenbových místností nabízely bezpočet úhlů pohledu, a tedy také bezpočet možných výkladů a především zážitků, prožitků při setkáních s Vladimírovými objekty a instalacemi. Následovala další

společná setkání, z nichž chci připomenout snad jen dvojevýstavu s německým výtvarníkem Jeanem Kirstenem v lipském industriálním prostoru bývalé továrny na tapety. Nechci samozřejmě vyjmenovávat všechny výstavy, u kterých jsem kurátorsky byl. Byly i takové, u kterých jsem nebyl, je dobře si občas od autora odpočinout a být s jinými, autory i díly. Proto také každý rok jezdím na sochařské sympozium v žule do Zlaté hory v Kašubsku, nedaleko Gdańska. Ale probíhá to podobně, jako s Vladimírem, okouním, dívám se autorům pod prsty, ptám se, trochu i hádám, aby nakonec v závěru došlo na to, že řeknu nahlas, co si o dílech myslím. Vzpomínám všechny tyto okolnosti proto, abych upozornil na důležitost kontextu, prostorového, časového, emocionálního. Byl jsem s Vladimírem v exteriéru, v továrně, v komorních galeriích gotických domů a nyní tedy v zámečku, v kaštieli Machatka, pozdně barokní stavbě, architektonicky komorní a velmi vhodné k výstavám péčí vedení galerie. Jednotlivé sály a sálečky galerie jako by si samy určovaly, co je pro ně vhodné. Při instalacích jsme s Vladimírem prostorům naslouchali a zabydlovali je objekty, které vykazují několik společných jmenovatelů. Tím nejviditelnějším je samozřejmě kruh, kruhy. Na stěnách, na podlahách, ale také v prostoru, kde si jejich kruhovitost musíme dosadit jako v případě vstupních kyvadel v dochované kapliče. Kyvadla opisují jen kruhovou výseč, a jejich puzení k celému kruhu je dáno pouze silou, která jim uděluje iniciační impuls, a kterého nikdy nedosáhnou. Tady je motiv kruhu jako symbol nekonečna ve významovém napětí takřka hmatatelném. Ale tento vstupní motiv nese i významy časové. A čas je možná onen společný jmenovatel, který jsem zatím nad Vladimírovými objekty nezmiňoval. Znáám dobře jeho postoj k časové omezenosti vlastních děl. Jejich materiální rozpadání právě v čase můžu velmi dobře sledovat na vlastní zahradě, která je pod rostoucí lípou osazena Vladimírovým kruhovým objektem s názvem 168.

Čas vnímaly různé kultury různě, my si nejčastěji uvědomujeme linearitu času anebo jeho cykličnost. Slavná Eliadova esej o věčném návratu může do koncepce výstavy vstupovat jen jako opozitum k dočasnosti našeho bytování ve světě a k dočasnosti díla, které zde zanecháváme, lhostejno zda výtvarného, hudebního nebo, jako v mém vlastním případě, literárního.

Puzení k věčnosti považuji za něco nepatřičného až kacírského, a naopak omezená časová existence díla umožňuje jeho prožití těmi, kterým je určeno především, nám, hic et nunc. Spočítejte na chvíli v iritujícím ostrém světle čtyř římských desítek jako počtě trvání Záhorské galerie a nepřeslechněte tep srdce, vytloukaný do strun cimbálu, erbovního hudebního nástroje tohoto regionu. Nebo nechejte oči přecházet nad kruhovými nástěnnými instalacemi v největším sále. A pokud je místo kruhu přítomna jen svislice, dosadíme si k těmto rafičkám sui generis ciferníky hodin. Všechny jsou v poloze poledne nebo půlnoci, i tyto významy mohou být skryty v instalacích Vladimíra Kovaříka.

Miroslav Zelinský